Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

7 юли 2017 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, приети с оглед на положението в Украйна — Замразяване на средства — Списък на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилага замразяването на финансови средства и икономически ресурси — Оставяне на името на жалбоподателя в списъка — Задължение за мотивиране — Право на защита — Право на собственост — Свобода на стопанската инициатива — Пропорционалност — Злоупотреба с власт — Принцип на добра администрация — Явна грешка в преценката“

По дело T-215/15

Mykola Yanovych Azarov, с местожителство в Киев (Украйна), за когото се явяват G. Lansky и A. Egger, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват J.-P. Hix и F. Naert, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Решение (ОВППС) 2015/364 на Съвета от 5 март 2015 година за изменение на Решение 2014/119/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на ситуацията в Украйна (ОВ L 62, 2015 г., стр. 25) и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/357 на Съвета от 5 март 2015 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 208/2014 относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Украйна (ОВ L 62, 2015 г., стр. 1), в частта, в която името на жалбоподателя е оставено в списъка на лицата, за които се прилагат въпросните ограничителни мерки,

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: G. Berardis (докладчик), председател, D. Spielmann и Z. Csehi, съдии,

секретар: S. Bukšek Tomac, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 декември 2016 г.,

постанови настоящото

* Език на производството немски

Решение

Обстоятелствата по спора

1 Жалбоподателят, г-н Микола Янович Азаров (Mykola Yanovych Azarov), е бил министър-председател на Украйна от 11 март 2010 г. до 28 януари 2014 г.

2 Настоящото дело е едно от делата, свързани с ограничителните мерки, приети с оглед на положението в Украйна след потушаването на протестите на площад „Независимост“ в Киев (Украйна) през февруари 2014 г.

3 На 5 март 2014 г. Съветът на Европейския съюз приема Решение 2014/119/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на ситуацията в Украйна (ОВ L 66, 2014 г., стр. 26). На същата дата Съветът приема Регламент (ЕС) № 208/2014 относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи с оглед на положението в Украйна (ОВ L 66, 2014 г., стр. 1) (по-нататък наричани заедно „актовете от март 2014 г.“).

4 Член 1, параграфи 1 и 2 от Решение 2014/119 предвижда:

„1. Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи на, притежавани, държани или контролирани от лица, за които е установено, че са отговорни за присвояване на финансови средства на украинската държава, и от лица, отговорни за нарушения на правата на човека, и от физически и юридически лица, образувания или органи, свързани с тях, така както са посочени в списъка в приложението.

2. Никакви финансови средства или икономически ресурси не могат да се предоставят пряко или непряко на разположение или в полза на посочените в списъка в приложението физически или юридически лица, образувания или органи“.

5 Правилата за замразяването на финансови средства са закрепени в следващите параграфи на същия член.

6 В съответствие с Решение 2014/119 Регламент № 208/2014 налага приемането на мерките за замразяване на финансови средства и установява правилата за замразяването им, като те по същество са идентични с установените с посоченото решение.

7 Имената на лицата, за които се прилагат актовете от март 2014 г., са посочени в еднаквите списъци, намиращи се съответно в приложението към Решение 2014/119 и в приложение I към Регламент № 208/2014 (наричани по-нататък само „списъкът“), в частност заедно с мотивите за включването им в него.

8 Името на жалбоподателя е включено в списъка с информацията „министър-председател на Украйна до януари 2014 г.“, а след това са посочени следните основания:

„Лице, което е обект на разследване в Украйна за участие в престъпления във връзка с присвояването на украински държавни средства и незаконното им прехвърляне извън Украйна“.

9 На 6 март 2014 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* известие на вниманието на лицата, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2014/119 и в Регламент № 208/2014 (ОВ C 66, 2014 г., стр. 1). Съгласно това известие „[з]асегнатите лица могат да отправят до Съвета искане, придружено от съпътстваща документация, за преразглеждане на решението за включването им в […] списък[а]“.

10 На 12 май 2014 г. жалбоподателят подава жалба за отмяна на Решение 2014/119 и на Регламент № 208/2014. Делото е заведено в секретариата на Общия съд под номер T-331/14.

11 На 29 януари 2015 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2015/143 за изменение на Решение 2014/119 (ОВ L 24, 2015 г., стр. 16) и Регламент (ЕС) 2015/138 за изменение на Регламент № 208/2014 (ОВ L 24, 2015 г., стр. 1) (наричани по-нататък заедно „актовете от януари 2015 г.“).

12 Считано от 31 януари 2015 г., с Решение 2015/143 се изясняват критериите за определяне на лицата, чиито финансови средства подлежат на замразяване. По-конкретно, член 1, параграф 1 от Решение 2014/119 е заменен със следния текст:

„1. Замразяват се всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи на, притежавани, държани или контролирани от лица, за които е установено, че са отговорни за присвояване на финансови средства на украинската държава, и от лица, отговорни за нарушения на правата на човека, и от физически и юридически лица, образувания или органи, свързани с тях, така както са посочени в списъка в приложението.

За целите на настоящото решение лица, за които е установено, че са отговорни за присвояване на финансови средства на украинската държава, включват лица, по отношение на които украинските органи провеждат разследване:

а) за присвояване на украински публични финансови средства или активи или за съучастие в подобно деяние; или

б) за злоупотреба със служебно положение от страна на лице на публична длъжност с цел получаване на неправомерна облага за себе си или за трето лице, като по този начин се причиняват загуби на украински публични финансови средства или активи, или за съучастие в подобно деяние“.

13 Регламент 2015/138 изменя Регламент № 208/2014 в съответствие с Решение 2015/143.

14 С писмо от 2 февруари 2015 г. Съветът уведомява жалбоподателя за намерението си да остави в сила ограничителните мерки спрямо него, изпраща му писмо [*поверително*] [1] от 10 октомври 2014 г. (наричано по-нататък „писмото от 10 октомври 2014 г.“) и го информира за възможността да представи становище. С писмо от 18 февруари 2015 г. жалбоподателят представя становището си.

15 На 5 март 2015 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2015/364 за изменение на Решение 2014/119 (ОВ L 62, 2015 г., стр. 25) и Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/357 за прилагане на Регламент № 208/2014 (ОВ L 62, 2015 г., стр. 1) (наричани по-нататък заедно „обжалваните актове“).

16 Решение 2015/364 изменя член 5 от Решение 2014/119, като удължава до 6 март 2016 г. срока за прилагане на ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя. Вследствие на това списъкът е заменен в съответствие с обжалваните актове.

1 — Заличени поверителни данни.

17 В резултат от тези изменения името на жалбоподателя е оставено в списъка с информацията „министър-председател на Украйна до януари 2014 г.“, а след това са посочени следните нови основания:

„Лице, по отношение на което се провежда наказателно производство от украинските власти за присвояване на публични финансови средства или активи“.

18 С писмо от 6 март 2015 г. Съветът уведомява жалбоподателя, че ограничителните мерки спрямо него са оставени в сила.

Обстоятелства, настъпили след подаването на жалбата

19 С решение от 28 януари 2016 г., Azarov/Съвет (T-331/14, EU:T:2016:49), Общият съд отменя Решение 2014/119 и Регламент № 208/2014 в частта им относно жалбоподателя.

20 На 4 март 2016 г. Съветът приема Решение (ОВППС) 2016/318 за изменение на Решение 2014/119 (ОВ L 60, 2016 г., стр. 76) и Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/311 за прилагане на Регламент № 208/2014 (ОВ L 60, 2016 г., стр. 1). С тези актове срокът на действие на ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя е продължен до 6 март 2017 г.

21 На 27 април 2016 г. жалбоподателят подава пред Общия съд жалба срещу Решение 2016/318 и Регламент за изпълнение 2016/311 (дело T-190/16, Azarov/Съвет).

Производството и исканията на страните

22 На 29 април 2015 г. жалбоподателят подава жалбата по настоящото дело в секретариата на Общия съд. Той подава и искане за разглеждане на делото по реда на бързото производство на основание член 76а от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г.

23 С акт от 28 май 2015 г. Общият съд (девети състав) отхвърля искането за произнасяне по реда на бързото производство.

24 На 7 юли 2015 г. Съветът представя писмена защита. На 8 юли 2015 г. той представя мотивирано искане по член 66 от Процедурния правилник на Общия съд съдържанието на някои документи, приложени към писмената защита, да не бъде цитирано в документите по настоящото дело, до които е предоставен обществен достъп. Жалбоподателят изпраща възраженията си срещу искането за поверително третиране.

25 На 27 август 2015 г. жалбоподателят подава реплика, а на 12 октомври 2015 г. Съветът представя дуплика.

26 На 14 октомври 2015 г. Съветът представя мотивирано искане по член 66 от Процедурния правилник съдържанието на едно приложение към жалбата и на едно приложение към дупликата да не бъде цитирано в документите по настоящото дело, до които е предоставен обществен достъп.

27 Поради промяна в съдебните състави на Общия съд съдията докладчик е включен в шести състав, на който вследствие на това е разпределено настоящото дело.

28 По предложение на съдията докладчик Общият съд (шести състав) решава да започне устната фаза на производството.

29 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 15 декември 2016 г.

30 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваните актове в отнасяща се до него част,

— да постанови извършването на определени процесуално-организационни действия,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

31 Съветът моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— при условията на евентуалност, да постанови, че Решение 2015/364 продължава да поражда последици до момента, в който ще породи действие частичната отмяна на Регламент за изпълнение 2015/357,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

32 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага пет основания, а именно, първо, неизпълнение на задължението за мотивиране, второ, нарушение на основните права, трето, злоупотреба с власт, четвърто, нарушение на принципа на добра администрация, и пето, явна грешка в преценката.

По първото основание: неизпълнение на задължението за мотивиране

33 Според жалбоподателя не са изложени мотиви за решението на Съвета да остави името му в списъка. По-конкретно в частта относно „основанията“ не били посочени нито конкретните и специфични причини, нито правните и фактически обстоятелства, поради които са приети обжалваните актове, и следователно не били изпълнени изискванията, установени в съдебната практика във връзка с мотивирането и спазването на правото на защита. Освен това било допуснато нарушение на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) поради пропуска на Съвета да съобщи основанията в момента на приемането на ограничителните мерки или при първа възможност след приемането им.

34 Жалбоподателят твърди още, че посоченото в обжалваните актове основание, а именно че „по отношение на [него] се провежда наказателно производство“, всъщност не е налице, тъй като образуваното за него наказателно производство е едва в начален стадий. Освен това не било основателно твърдението, че той присвоил средства. Всъщност от документа, на който се основал Съветът, не следвало, че посочените в него деяния осъществявали състава на престъплението присвояване на средства.

35 Освен това в репликата жалбоподателят упреква Съвета, че само възпроизвежда посоченото в документите, представени от украинските власти, без сам да направи преценка.

36 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

37 Съгласно член 296, втора алинея ДФЕС „[п]равните актове са мотивирани“.

38 Съгласно член 41, параграф 2, буква в) от Хартата, на която с член 6, параграф 1 ДЕС се признава същата юридическа сила като Договорите, правото на добра администрация включва по-специално „задължението на администрацията да мотивира своите решения“.

39 Съгласно постоянната съдебна практика мотивите, които се изискват въз основа на член 296 ДФЕС и член 41, параграф 2, буква в) от Хартата, трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста, в който той е бил приет. Те трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на институцията, която е издала акта, така че да дадат възможност на заинтересованото лице да се запознае с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни контрол. Изискването за мотивиране трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай (вж. решение от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 94 и цитираната съдебна практика).

40 Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС и на член 41, параграф 2, буква в) от Хартата, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста му, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. В този смисъл, от една страна, актът с неблагоприятни последици е достатъчно мотивиран, ако е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка. От друга страна, степента на точност на мотивите на акта трябва да бъде съразмерна с действителните възможности, техническите условия и сроковете, в които той трябва да бъде приет (вж. решение от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 95 и цитираната съдебна практика).

41 По-конкретно, мотивите за мярка замразяване на активи по принцип не могат да имат само обща и шаблонна формулировка. При условията, изложени в точка 40 по-горе, такава мярка трябва, напротив, да съдържа посочване на конкретните и специфични причини, поради които Съветът счита, че съответната правна уредба е приложима спрямо заинтересованото лице (вж. решение от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 96 и цитираната съдебна практика).

42 На последно място следва да се припомни, че задължението за мотивиране на решенията представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за правилността на мотивите, от която зависи материалната законосъобразност на спорния акт. Всъщност мотивите на акта са формален израз на съображенията, на които се основава този акт. Ако тези съображения са неправилни, се засяга материалната законосъобразност на посочения акт, а не мотивите му, които може да са достатъчни, но да изразяват неправилни съображения (решения от 22 март 2001 г., Франция/Комисия, C-17/99, EU:C:2001:178, т. 35 и от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 60 и 61).

43 В случая трябва да се отбележи, че основанието за включването на жалбоподателя в списъка — изменено в обжалваните актове, съгласно които името му остава в списъка (вж. т. 17 по-горе) — е специфично и конкретно и указва обстоятелството, въз основа на което името е оставено в списъка, а именно че украинските власти провеждат за жалбоподателя наказателно производство за присвояване на публични финансови средства или активи.

44 Освен това решението за оставяне в сила на мерките спрямо жалбоподателя е взето в контекст, познат на жалбоподателя, който при размяната на изявления със Съвета се запознава с писмото от 10 октомври 2014 г., въз основа на което последният оставя в сила посочените мерки (вж. в този смисъл решения от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 53 и 54 и цитираната съдебна практика, и от 6 септември 2013 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-35/10 и

T-7/11, EU:T:2013:397, т. 88). В това писмо са посочени [*поверително*]. Освен това част от този контекст е и размяната на изявления между жалбоподателя и Съвета в хода на делото, по което е постановено решение от 28 януари 2016 г., Azarov/Съвет (T-331/14, EU:T:2016:49).

45 Предвид всичко изложено по-горе следва да се заключи, че в обжалваните актове надлежно са посочени съображенията от фактическа и правна страна, които обосновават тези актове според институцията, която ги е издала.

46 Доводите на жалбоподателя не могат да оборят този извод.

47 Първо, що се отнася до твърдението за шаблонност на основанието за включването в списъка, следва да се отбележи, че макар изложените съображения да са същите като тези за прилагането на ограничителните мерки спрямо останалите физически лица от списъка, все пак с тях се описва конкретното положение на жалбоподателя, срещу когото — на същото основание, както срещу други лица — според Съвета са образувани съдебни производства, имащи връзка с разследване за присвояване на публични средства в Украйна (вж. в този смисъл решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 115).

48 Второ, по отношение на разликата между посоченото в обжалваните актове основание и това, посочено в актовете от март 2014 г., се налага изводът, че както подчертава Съветът, след като в обжалваните актове са изложени пълни мотиви, наличието на леко различни мотиви в други актове не води до незаконосъобразност на обжалваните актове.

49 Трето, що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че изложените в обжалваните актове мотиви се различават от данните в писмото от 10 октомври 2014 г., следва да се заключи, че в това писмо се посочва [*поверително*]. Обстоятелството, че в това писмо се посочва и [*поверително*], е без значение за евентуалното неизпълнение на задължението за мотивиране.

50 На последно място, следва да се констатира, че доводите на жалбоподателя за несъстоятелност на мотивите имат отношение към въпроса за правилността на тези мотиви, поради което съгласно припомнената в точка 42 по-горе съдебна практика те ще бъдат разгледани по-долу при анализ на петото основание.

51 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се приеме, че не е налице първото основание.

По второто основание: нарушение на основните права

52 По това основание са изложени четири твърдения, съответно за нарушение на правото на собственост, нарушение на свободата на стопанската инициатива, непропорционалност на разглежданите ограничителни мерки и нарушение на правото на защита.

53 Най-напред следва да се разгледа четвъртото твърдение за наличие на нарушение на правото на защита, а след това последователно да бъдат разгледани твърденията за нарушение на правото на собственост, за нарушение на свободата на стопанската инициатива и за непропорционалност на разглежданите ограничителни мерки.

По четвъртото твърдение: нарушение на правото на защита

54 Жалбоподателят упреква по същество Съвета, че е нарушил правото му да бъде изслушан, тъй като дадената от него информация не била достатъчно точна, за да позволи на жалбоподателя надлежно да представи гледната си точка по изложените срещу него обвинения. По-конкретно

изложените в писмото от 10 октомври 2014 г. съображения били общи и неясни и не били изпълнени изискванията за ефективна съдебна защита. Освен това Съветът не взел предвид доводите на жалбоподателя, с които той целял да докаже, че не е извършил престъпленията, в които е обвинен. В допълнение Съветът не взел предвид и многобройните нарушения от страна на украинските власти на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“).

55 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

56 Следва да се припомни най-напред, че основното право на защита в хода на производството, което приключва с решение за налагане на ограничителна мярка, е изрично закрепено в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2011 г., Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, т. 66).

57 Когато става въпрос за последващо решение за замразяване на средства, съгласно което името на лице или образувание, вече включено в списъка на лицата и образуванията, чиито средства се замразяват, се запазва в него, по принцип преди приемането на това решение лицето или образуването трябва да бъде уведомено за установените уличаващи факти и доказателства и за възможността да бъде изслушано (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2011 г., Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, т. 62).

58 Това право на предварително изслушване трябва да бъде спазено, когато Съветът е установил нови факти и доказателства, уличаващи лицето, на което е наложена ограничителна мярка и чието име е оставено във въпросния списък (решения от 18 юни 2015 г., Ipatau/Съвет, C-535/14 P, EU:C:2015:407, т. 26 и от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 43).

59 В случая следва да се отбележи, че съгласно член 2, параграфи 2 и 3 от Решение 2014/119 и член 14, параграфи 2 и 3 от Регламент № 208/2014 Съветът съобщава решението си на съответното физическо или юридическо лице, образувание или орган, заедно с основанията за включването в списъка, пряко, ако адресът е известен, или чрез публикуване на известие, за да се предостави възможност на това лице, образувание или орган да представи възражения. Когато има представени възражения или нови съществени доказателства, Съветът прави преглед на решението си и уведомява съответното лице, образувание или орган за това. Също така съгласно член 5, трета алинея от посоченото решение то подлежи на постоянен преглед, а съгласно член 14, параграф 4 от Регламент № 208/2014 списъкът се преразглежда редовно и най-малко на всеки дванадесет месеца. Обжалваните актове се основават на първоначалните актове от март 2014 г. и с тях се продължава срокът на действие на замразяването на средства след преразглеждане на списъка от Съвета.

60 В това отношение с оглед на установения в съдебната практика принцип, посочен в точка 58 по-горе, следва да се отбележи, че когато е решил да остави името на жалбоподателя в списъка, Съветът е установил нови факти и доказателства, за които жалбоподателят не е бил уведомен при първоначалното включване в списъка.

61 Действително, от една страна, мотивите на обжалваните актове не съвпадат с мотивите за първоначалното включване на жалбоподателя в списъка (вж. т. 8 и 17 по-горе). От друга страна, Съветът се основава на нови доказателства, а именно писмото от 10 октомври 2014 г.

62 Следователно Съветът е бил длъжен да изслуша жалбоподателя, преди да приеме посочените актове.

63 Видно от преписката по делото, с писмото от 2 февруари 2015 г., след като привлича вниманието на жалбоподателя към факта, че критерият за включване в списъка е изменен с актовете от януари 2015 г. (вж. т. 12 и 13 по-горе), приложени към това писмо, и след като разглежда изложените пред него от жалбоподателя доводи, Съветът уведомява последния за намерението си да остави в сила наложените му ограничителни мерки. Така той посочва писмото от 10 октомври 2014 г., приложено към писмото от 2 февруари 2015 г., като доказателство, обосноваващо включването на жалбоподателя в списъка, и най-накрая му дава възможност да представи становище. На 18 февруари 2015 г. жалбоподателят действително изпраща на Съвета писмо, към което прилага допълнителни доказателства в подкрепа на искането си за преразглеждане на решението за включването му в списъка.

64 Освен това веднага след приемането на обжалваните актове, с писмо от 6 март 2015 г. Съветът отговаря на доводите, изложени от жалбоподателя в писмото от 18 февруари 2015 г., и ги отхвърля. Съветът също така изпраща обжалваните актове на жалбоподателя и му предоставя възможност да изрази допълнително становище. С писмо от 27 март 2015 г. Съветът уважава искането на жалбоподателя за достъп до някои документи на Съвета, направено в писмото от 9 март 2015 г.

65 С оглед на тези обстоятелства следва да се заключи, че Съветът е изпълнил задълженията си за спазване на правото на защита на жалбоподателя в хода на производството, приключило с приемане на обжалваните актове. Всъщност се налага изводът, че жалбоподателят е имал достъп до данните и доказателствата, въз основа на които е взето решението за оставяне в сила на ограничителните мерки спрямо него, и че той е имал възможност своевременно да представи становище и да подаде жалбата по настоящото дело, като в своя защита се позове на релевантните данни от преписката.

66 Останалите доводи на жалбоподателя не могат да оборят този извод.

67 Първо, следва да се отбележи, както прави Съветът, че твърденията на жалбоподателя за неяснота и недостатъчна прецизност на данните, които са му съобщени, имат по-скоро отношение към евентуалното неизпълнение от страна на Съвета на задължението за мотивиране. Ето защо в това отношение следва да се имат предвид съображенията, изложени при анализа на първото основание.

68 Второ, във връзка с твърдението на жалбоподателя, че украинските власти са нарушили правото му на защита, трябва да се отбележи, както Съвета, че жалбоподателят не може да се позовава на нарушение на посоченото право или на каквото и да било друго нарушение в хода на висящи производства в Украйна, за да изтъква нарушение на правото си на защита в хода на производството, в което Съветът е продължил срока на действие на съответните ограничителни мерки, тъй като нарушението на правото на защита може да бъде само нарушение на това право от страна на институциите на Европейския съюз. Освен това, що се отнася по-конкретно до твърдения незаконосъобразен отказ за предоставяне на достъп до преписката, установен с акт на съда на Печерски район, Киев, от 5 март 2015 г., достатъчно е да се констатира, че този съдебен акт е постановен в деня, в който са приети обжалваните актове, и че поради това той не се отразява на законосъобразността на тези актове.

69 Трето, по отношение на довода, че Съветът е използвал само сведенията, получени [*поверително*], без да поиска допълнителна информация предвид предоставените му от жалбоподателя данни, трябва да се отбележи, че с този довод не се доказва, че жалбоподателят не е имал възможност да изрази гледната си точка, и поради това не се доказва нарушение на правото на защита на жалбоподателя.

70 Доколкото все пак трябва да се приеме, че с този довод по същество се изтъква явна грешка в преценката на Съвета с оглед на представените пред него доказателства, той следва да бъде разгледан по-долу при анализа на петото основание.

71 С оглед на посочените по-горе съображения следва да бъде отхвърлено четвъртото твърдение, изложено по второто основание.

По първото твърдение: нарушение на правото на собственост

72 Според жалбоподателя с обжалваните актове се нарушава правото му на собственост, закрепено в член 17, параграф 1 от Хартата. Той смята, че наложената му мярка за замразяване на активи фактически е равнозначна на изземване, както следва и от практиката на Европейския съд по правата на човека. Наложените с обжалваните актове ограничения, основаващи се само на твърдения, били приети, без да са налице предвидените в правото на Съюза процесуални гаранции. Според жалбоподателя Съветът не доказал, че към момента на приемане на обжалваните актове вече били образувани производства за деянията, посочени като основание за включването на жалбоподателя в списъка. Ето защо не можело да се приеме, че ограничаването на правото на собственост на жалбоподателя било „предвидено в закон“ по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата. Освен това Съветът не доказал наличието на условията, обосноваващи накърняването на основните права.

73 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

74 Съгласно член 17, параграф 1 от Хартата:

„Всеки има право да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава. Никой не може да бъде лишен от своята собственост, освен в обществена полза, в предвидените със закон случаи и условия и срещу справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба. Ползването на имуществото може да бъде уредено със закон до степен, необходима за общия интерес“.

75 Съгласно член 52, параграф 1 от Хартата, от една страна, всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от Хартата, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи, и от друга страна, при спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

76 Съгласно съдебната практика с мярката за замразяване на средства безспорно се ограничава упражняването на правото на собственост (вж. в този смисъл решение от 3 септември 2008 г., Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461, т. 358).

77 В настоящия случай безспорно е ограничено правото на собственост на жалбоподателя, тъй като той не може в частност да се разпорежда със своите средства на територията на Съюза, освен ако не получи специално разрешение, и никакви средства и икономически ресурси не могат да бъдат предоставяни пряко или непряко в негова полза. След като обжалваните актове продължават срока на действие на замразяването на активите на жалбоподателя до 6 март 2016 г., те неминуемо ограничават упражняването на правото му на собственост до тази дата.

78 При все това правото на собственост, защитено в член 17, параграф 1 от Хартата, не е абсолютно и поради това може да бъде ограничавано при условията, предвидени в член 52, параграф 1 от Хартата (вж. решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 195 и цитираната съдебна практика).

79 Както е видно от член 52, параграф 1 от Хартата, за да бъде в съответствие с правото на Съюза, ограничението на това право трябва да отговаря на три условия.

80 Първо, ограничението трябва да бъде „предвидено в закон“. С други думи, за мярката трябва да има правно основание. Второ, ограничението трябва да преследва цел от общ интерес, призната от Съюза като такава. Сред тези цели са целите, преследвани с общата външна политика и политиката на сигурност (ОВППС), посочени в член 21, параграф 2 ДЕС. Трето, ограничението не трябва да бъде прекомерно. От една страна, то трябва да бъде необходимо и пропорционално на преследваната цел. От друга страна, не трябва да се засяга „основното съдържание“, тоест същността на съответните права или свободи (вж. решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 197—200 и цитираната съдебна практика).

81 В конкретния случай са изпълнени и трите условия.

82 Всъщност, на първо място, ограничението е „предвидено в закон“, тъй като името на жалбоподателя е оставено в списъка по критерия за включване в него, предвиден първоначално в член 1, параграф 1 от Решение 2014/119 и изменен с Решение 2015/143, но не и с обжалваните актове, като този критерий е наличието на образувано срещу съответното лице наказателно производство за присвояване на публични финансови средства.

83 На второ място, следва да се констатира, че обжалваните актове съответстват на целта по член 21, параграф 2, буква б) ДЕС, както е видно от съображение 2 от Решение 2014/119, което предвижда, че със съответните ограничителни мерки се цели утвърждаване и подкрепа на правовата държава в Украйна. Следователно тези актове се вписват в рамките на политика за подкрепа на украинските власти, имаща за цел да насърчи както политическата, така и икономическата стабилизация на Украйна, и по-специално да помогне на властите в тази страна в борбата с присвояването на публични финансови средства.

84 На трето място, що се отнася до пропорционалността на засягането на правото на собственост на жалбоподателя, следва да се припомни, че принципът на пропорционалност като общ принцип на правото на Съюза поставя изискването актовете на институциите на Съюза да не превишават пределите на подходящото и необходимото за постигане на целите, преследвани със съответната правна уредба. В този смисъл, когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (вж. решение от 5 март 2015 г., Ezz и др./Съвет, C-220/14 P, EU:C:2015:147, т. 205 и цитираната съдебна практика).

85 Впрочем съгласно съдебната практика причинените с ограничителните мерки неудобства не са несъразмерни с търсените цели, като се има предвид, от една страна, че по естеството си тези мерки са временни и обратими и съответно не засягат „основното съдържание“ на правото на собственост, и от друга, че се допускат изключения от тези мерки, ако това е необходимо за задоволяване на основни нужди, за покриване на съдебни разноски или за покриване на извънредни разходи на съответните лица (вж. в този смисъл решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 209 и цитираната съдебна практика).

86 От една страна, разглежданите в случая ограничителни мерки действително допринасят за по-лесното установяване на случаите на присвояване на публични финансови средства в Украйна и освен това улесняват възстановяването на тези средства, а от друга страна,

жалбоподателят не излага доводи, с които да докаже, че посочените мерки не са подходящи или че съществуват други, създаващи по-малко ограничения мерки, с които да се постигнат преследваните цели.

87 Ето защо следва да бъде отхвърлено и първото твърдение, изложено по второто основание.

По второто твърдение: нарушение на свободата на стопанската инициатива

88 Според жалбоподателя с обжалваните актове се нарушава член 16 от Хартата, който обхваща правото да се извършва стопанска или търговска дейност, свободата на договаряне и свободната конкуренция. Доколкото тези актове предвиждали не само замразяването на средства, но и на всички икономически ресурси, те правели практически невъзможно упражняването на предприемаческа дейност. Поради това тези мерки не били пропорционални на преследваните цели, тъй като към момента на приемане на тези актове вече не съществували заплахи за правовата държава и спазването на правата на човека в Украйна, по-специално от страна на жалбоподателя, който вече не заемал политическа длъжност и се намирал в чужбина.

89 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

90 Съгласно член 16 от Хартата „[с]вободата на стопанската инициатива се признава в съответствие с правото на Съюза и с националните законодателства и практики“.

91 Съгласно съдебната практика, макар да е възможно ограничителните мерки да имат съществени отрицателни последици и да окажат значително влияние върху професионалния живот на съответното лице, с тях се цели единствено замразяването на неговите активи, при това като охранителна мярка. Следователно те не целят непосредственото възпрепятстване на лицето да упражнява в Съюза промишлена или търговска дейност с цел печалба (вж. решение от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 253 и цитираната съдебна практика). Впрочем жалбоподателят не представя конкретни доказателства, удостоверяващи, че той упражнява или възнамерява да упражнява стопанска дейност в Съюза или че замразяването на средствата му вреди на вече съществуващи стопански дейности.

92 Във всички случаи Съдът е постановил, че предвид текста на член 16 от Хартата свободата на стопанската инициатива може да бъде предмет на многобройни видове намеса от страна на публичната власт, с които в общ интерес могат да бъдат въведени ограничения за упражняването на стопанската дейност (вж. решение от 28 ноември 2013 г., Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 123 и цитираната съдебна практика).

93 В случая, дори да се предположи, че спорните мерки действително ограничават изтъкнатите от жалбоподателя икономически права, първо, следва да се констатира, че такова ограничение, наложено с разпоредба от Решение 2014/119 с общо приложение, е предвидено в закона (вж. т. 82 по-горе).

94 Второ, това ограничение съответства на целта от общ интерес, преследвана със спорните мерки (вж. т. 83 по-горе).

95 Трето, не може да се приеме, че такова ограничение е несъразмерно спрямо тази цел. В това отношение следва да се отбележи, че жалбоподателят не представя доказателства за непропорционалността на такова ограничение. Той не твърди по-специално че съществуват мерки, които създават по-малко ограничения от спорните мерки и все пак са подходящи за

постигането на преследваните с обжалваните актове цели (вж. в този смисъл решение от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 257 и цитираната съдебна практика).

96 С оглед на посочените по-горе съображения трябва да бъде отхвърлено второто твърдение, изложено по второто основание.

По третото твърдение: непропорционалност на ограничителните мерки

97 Според жалбоподателя наложените ограничителни мерки са непропорционални, тъй като размерът на замразените активи е неограничен и няма връзка с целта на посочените мерки. Всъщност в случая не бил определен нито размерът на съответните държавни средства, предмет на твърдяното престъпление, нито размерът на замразените активи или икономически ресурси. Според жалбоподателя не са състоятелни съображенията на Съвета относно трудността за ограничаване на размера на замразените активи. На последно място, жалбоподателят припомня, че Съветът трябва да докаже пропорционалността на мерките.

98 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

99 Следва да се припомни, че принципът на пропорционалност като общ принцип на правото на Съюза поставя изискването актовете на институциите на Съюза да не превишават пределите на подходящото и необходимото за постигане на целите, преследвани със съответната правна уредба. В този смисъл, когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (вж. решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 205 и цитираната съдебна практика).

100 Следва да се отбележи обаче, както правилно твърди Съветът, че при липса на съдебна присъда по повдигнатите срещу жалбоподателя в Украйна обвинения, не е било възможно към момента на приемане на обжалваните актове Съветът да познава естеството на публичните средства, които се твърди, че са присвоени, нито самият той да посочи размера им. Следователно той не е бил в състояние да разграничи активите, постъпили в имуществото на жалбоподателя вследствие на присвояване, от останалите активи в имуществото му. При това положение не е имало основание Съветът да приеме решение, с което налага например частично замразяване на средствата на жалбоподателя.

101 В това отношение следва да се отбележи още, че дори да се предположи, че според жалбоподателя такова замразяване на средства не е оправдано над стойността на твърдените присвоени вещи, произтичаща от данните, с които разполага Съветът, от една страна, [*поверително*] дават само насоки за стойността на активите, които се твърди, че са присвоени, и от друга страна, както правилно посочва Съветът, всяко ограничаване на размера на замразените средства на практика би било изключително трудно, дори невъзможно.

102 Освен това, както се припомня в точка 85 по-горе, от една страна, спорните мерки по естеството си са временни и обратими и съответно не засягат „основното съдържание“ на правото на собственост, и от друга, се допускат изключения от тези мерки, ако това е необходимо за задоволяване на основни нужди, за покриване на съдебни разноски или за покриване на извънредни разходи на съответните лица.

103 С оглед на всичко посочено по-горе следва да бъде отхвърлено третото твърдение, изложено по второто основание, а оттам и да се приеме, че не е налице второто основание в неговата цялост.

По третото основание: злоупотреба с власт

104 Жалбоподателят твърди, че Съветът е приел ограничителни мерки по отношение на него, без да разполага с доказателства за извършване на деянията, изтъкнати като основание за оставяне на името му в списъка. Според него злоупотреба с власт е налице, когато резултатът от акта не служи за постигане на преследваната цел, независимо че тя е законна. Замразяването на средства не позволявало да бъде постигната целта за утвърждаване и подкрепа на правовата държава и зачитането на правата на човека в Украйна нито в общ план, нито по отношение на жалбоподателя, тъй като той вече не заемал политическа длъжност по време на приемането на обжалваните актове. Впрочем дори няколко месеца след налагане на посочените мерки украинските власти все още не били представили доказателства, обосноваващи включването на жалбоподателя в списъка. На последно място, при обстоятелствата по случая въпросните мерки не позволявали на украинските власти да си върнат присвоените публични финансови средства.

105 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

106 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и непротиворечиви доказателства изглежда, че е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели или да се избегне процедура, специално предвидена, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (вж. решение от 14 октомври 2009 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, EU:T:2009:401, т. 50 и цитираната съдебна практика).

107 В случая следва да се припомни, че актовете от март 2014 г. в първоначалната им редакция и в редакцията съгласно измененията с актовете от януари 2015 г. и с обжалваните актове предвиждат ограничителни мерки спрямо лицата, за които е установено, че са отговорни за присвояване на средства на украинската държава, с цел да се подкрепи правовата държава в Украйна.

108 Както вече бе посочено в точка 83 по-горе, следва да се констатира, от една страна, че преследваната с Решение 2014/119 цел съответства на една от целите по член 21, параграф 2, буква б) ДЕС, съгласно който Съюзът определя и провежда общи политики и действия и допринася за осигуряването на висока степен на сътрудничество във всички области на международните отношения по-специално с цел утвърждаване и укрепване на демокрацията, правовата държава, правата на човека и принципите на международното право, и от друга, че тази цел може да бъде постигната със спорните мерки.

109 По-конкретно, такава цел може да бъдат постигната чрез замразяване на активи, чието приложно поле, както в конкретния случай, е ограничено до лицата, за които е установено, че са отговорни за присвояване на средства на украинската държава, и до свързаните с тях лица, тоест до лица, чиито действия може да са спъвали правилното функциониране на държавните институции и на свързаните с тях органи (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 28 май 2013 г., Trabelsi и др./Съвет, T-187/11, EU:T:2013:273, т. 92, от 28 май 2013 г., Chiboub/Съвет, T-188/11, непубликувано, EU:T:2013:274, т. 53 и от 2 април 2014 г., Ben Ali/Съвет, T-133/12, непубликувано, EU:T:2014:176, т. 70).

110 Впрочем жалбоподателят не е доказал, че с приемането на обжалваните актове или актовете от март 2014 г., както са изменени с актовете от януари 2015 г., Съветът е преследвал основно друга цел, а не целта за утвърждаване и подкрепа на правовата държава в Украйна.

111 Всъщност, първо, следва да се констатира, както Съвета, че твърдението за липса на конкретни доказателства, обосноваващи оставянето на името на жалбоподателя в списъка, е ирелевантно, тъй като въпросът дали ограничителните мерки почиват на достатъчно солидни факти няма отношение към въпроса дали Съветът е действал с различни от посочените цели, или се е опитал да избегне процедурата, предвидена за приемане на ограничителни мерки.

112 Второ, във връзка с довода, че преследваната с обжалваните актове цел, а именно утвърждаване и подкрепа на правовата държава в Украйна, не може да бъде постигната по отношение на жалбоподателя, тъй като той вече не заема политическа длъжност в тази страна, следва да се припомни, че посочената цел включва и оказването на съдействие на украинските органи, за да си върнат присвоените публични финансови средства, и че обжалваните актове допринасят за осъществяването на тази цел (вж. т. 86 по-горе), при това без значение дали жалбоподателят продължава да заема политическа длъжност в правителството на Украйна.

113 Следователно не е налице третото основание.

По четвъртото основание: нарушение на принципа на добра администрация

114 Жалбоподателят поддържа, че с обжалваните актове се нарушава в няколко отношения принципът на добра администрация, закрепен в член 41 от Хартата. Този принцип обхващал най-напред правото на заинтересованото лице да бъде изслушано, включително правото му да бъде уведомено за образуваното за него производство и за предмета на това производство, както и възможността за представяне на становище по фактическите и правните обстоятелства. Това предполагало, че компетентният орган трябва да вземе предвид посоченото становище, когато приема решение, като изключенията от това правило се тълкуват стриктно. Впрочем правото на изслушване включвало и правото на безпристрастно третиране, което възпрепятствало Съвета да налага ограничителни мерки въз основа на получени само от едната страна данни.

115 На следващо място, според жалбоподателя в случая е нарушено правото на справедливо третиране, произтичащо от принципа на добра администрация, тъй като посоченото основание за оставяне на името му в списъка не е подкрепено с факти. Следователно не било проведено безпристрастно производство, доколкото Съветът, без да проведе разследване, добавил към преписката писма от трета държава.

116 На последно място, жалбоподателят твърди, че принципът на добра администрация изисква задълбочена и старателна проверка на фактите, а такава не била направена в конкретния случай. Впрочем обстоятелството, че Съветът не изследвал — особено с оглед на представените от жалбоподателя данни — фактите и украинското право, свидетелствало за пристрастността му и за несправедливото третиране на жалбоподателя.

117 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

118 Следва да се отбележи, че в рамките на това основание жалбоподателят изтъква нарушение на принципа на добра администрация, като се позовава на редица права, като правото на заинтересованото лице да бъде изслушано, включващо правото му да бъде уведомено за образуването на производство и за предмета на това производство, както и правото на лицето да представи становище по фактическите и правните обстоятелства, и на някои задължения, като задължението на администрацията да мотивира актовете си, да установява надлежно фактите и задължението за безпристрастност и за справедливо третиране.

119 При все това повечето твърдения за нарушение на тези права вече са изложени в рамките на първото и второто основание. Като се има предвид, че жалбоподателят не представя конкретни доводи, не е необходимо тези оплаквания да бъдат разгледани повторно в рамките на това основание.

120 Що се отнася по-конкретно до оплакването, свързано с твърдяното неизпълнение на задължението за безпристрастност и справедливо третиране, доколкото жалбоподателят основава това оплакване на твърдението, че основанието за ограничителните мерки „не е подкрепено с необходимите факти“, следва да се уточни, че това оплакване ще бъде разгледано по същество при анализа на петото основание. Доколкото жалбоподателят основава посоченото оплакване на обстоятелството, че Съветът, „без да проведе разследване, добавя към преписката писма от трети държави“, следва да се припомни, че в момента на приемане на обжалваните актове Съветът разполага с писмото от 10 октомври 2014 г. и със становището на жалбоподателя и че е решил да остави името на жалбоподателя в списъка, след като е взел предвид и двете изявления. Следователно Съветът не е допуснал грешка, като е решил да остави името на жалбоподателя в списъка, след като е взел предвид тези две изявления. Впрочем, видно от съдебната практика, Съветът не е длъжен системно да провежда собствено разследване или да прави проверки, за да получи допълнителни по-точни сведения, когато се основава на данните, предоставени от властите на трета страна, за да наложи ограничителни мерки на лица, които са с произход от тази страна и за които в последната са образувани съдебни производства (вж. в този смисъл решение от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 175).

121 Накрая, що се отнася до твърдяното неизпълнение на задължението за надлежно установяване на фактите, трябва да се отбележи, че жалбоподателят не представя доказателства в негова подкрепа. Доколкото това оплакване трябва да се разбира като критика към Съвета за това, че не е провел по-задълбочено разследване и се е ограничил до писмото от 10 октомври 2014 г., то има отношение към петото основание, а именно явна грешка в преценката, и поради това ще бъде разгледано при анализа на петото основание.

122 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се приеме, че не е налице четвъртото основание.

По петото основание: явна грешка в преценката

123 Жалбоподателят твърди, че Съветът е допуснал явна грешка в преценката, като е решил да продължи срока на действие на съответните ограничителни мерки въз основа на писмото от 10 октомври 2014 г., което било само напразен опит да се измисли престъпление, в което той да бъде обвинен.

124 Според него в обжалваните актове са изложени само много неясни и оскъдни мотиви. Съветът трябвало да даде по-конкретни допълнителни сведения, вместо да се ограничи до посоченото в списъка основание.

125 Освен това жалбоподателят излага редица обстоятелства, за да докаже, че няма как да е присвоил публични финансови средства от бюджета на украинската държава [*поверително*].

126 Първо, следователно решението [*поверително*] било законосъобразно. Второ, в качеството на министър-председател жалбоподателят нямал съответните правомощия, за да извърши престъплението, в което го обвиняват украинските власти. При всички положения от решението на независим украински съд, придобило силата на пресъдено нещо, следвало, че е законосъобразно държавни средства да се използват за [*поверително*]. Трето, в решение на административен районен съд в Киев преди това било установено, че [*поверително*].

Следователно не били присвоени никакви държавни ресурси. Освен това употребата на средства от бюджета по предназначение било потвърдено от съответните предприятия. Четвърто, нямало тайно споразумение. Пето, Съветът не изпълнил задължението за надлежна проверка дали релевантната украинска правна уредба гарантира спазването на правото на защита на жалбоподателя, както и ефективна съдебна защита и дали включването му в списъка почива на достатъчно солидни факти.

127 В репликата жалбоподателят твърди най-напред, че дори да се предположи, че [*поверително*] е извършено — за което впрочем Съветът нямал доказателства — това не било достатъчно, за да бъдат изпълнени изискванията за задълбочена проверка на фактите. Освен това, като изтъкнал възможността жалбоподателят да оспори в хода на образуваното в Украйна наказателно производство основателността на повдигнатите по отношение на него обвинения, Съветът отрекъл възможността да се приложи презумпцията за невиновност, установена в член 48 от Хартата.

128 Жалбоподателят подчертава и факта, че въпреки времето, изтекло от образуването на производството насам, украинските власти все още не са представили доказателства за извършване на престъплението, в което той е обвинен.

129 На следващо място жалбоподателят твърди, че не е било възможно да представи становище в Украйна, като за това свидетелстват многобройните съдебни актове, представени от него в приложение.

130 Накрая той уточнява, от една страна, че противно на поддържаното от Съвета, няма голямо значение фактът, че са постановени съдебни актове в административно, а не в наказателно производство, тъй като значимостта на тези актове се състои в това, че в тях се дава правен отговор на предварителни въпроси, възникнали в хода на наказателното производство, и от друга страна, че съгласно украинското право актовете на втората инстанция имат сила на пресъдено нещо.

131 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

132 В самото начало следва да се отбележи, че считано от 7 март 2015 г., на жалбоподателя са наложени нови ограничителни мерки, приети с обжалваните актове въз основа на критерия за включване в списъка, посочен в член 1, параграф 1 от Решение 2014/119 и уточнен в Решение 2015/143 (вж. т. 12 по-горе). В това отношение следва да се отбележи, че Решение 2015/364 е самостоятелно и е прието от Съвета в резултат от периодичния преглед по член 5, трета алинея от Решение 2014/119.

133 Следва също да се припомни, от една страна, че съгласно посочения критерий ограничителни мерки се приемат за лицата, „за които е установено, че са отговорни“ за присвояване на публични финансови средства, тоест включително и за лицата, „по отношение на които украинските органи провеждат разследване“ за присвояване на украински публични финансови средства или активи, и от друга, че този критерий трябва да се тълкува в смисъл, че се отнася не абстрактно до всеки акт на присвояване на публични финансови средства, а по-скоро до деянията по присвояване на публични финансови средства или активи, които може да накърнят правовата държава в Украйна (вж. в този смисъл решение от 15 септември 2016 г., Klyuyev/Съвет, T-340/14, EU:T:2016:496, т. 91).

134 Съгласно обжалваните актове името на жалбоподателя е оставено в списъка с основанието, че е „[л]ице, по отношение на което се провежда наказателно производство от украинските власти за присвояване на публични финансови средства или активи“ (вж. т. 17 по-горе).

135 С оглед на това следва да се провери дали, когато с обжалваните актове е оставил името на жалбоподателя в списъка, Съветът е действал безпристрастно и справедливо предвид преценката на доказателствата, с които е разполагал, на основанието за оставяне на името в списъка и на посочения по-горе релевантен критерий.

136 В това отношение трябва да се припомни, че макар Съветът да разполага с широка свобода на преценка, що се отнася до общите критерии, които трябва да се вземат предвид при приемането на ограничителни мерки, ефективността на съдебния контрол, гарантиран от член 47 от Хартата, изисква при проверката на законосъобразността на съображенията, на които се основава решението за включването или оставянето на името на дадено лице в списък на лицата, обект на ограничителни мерки, съдът на Съюза да се увери, че това решение, което за посоченото лице е индивидуален акт, почива на достатъчно солидни факти. Това предполага проверка на фактическите твърдения в изложението на основанията на посоченото решение, така че съдебният контрол да не се свежда до преценка на абстрактната правдоподобност на посочените основания, а да обхване и въпроса дали тези основания, или поне едно от тях, считано само по себе си за достатъчно, за да обоснове решението, са подкрепени от достатъчно точно изложени конкретни факти (вж. решение от 21 април 2015 г., Anbouba/Съвет, C-605/13 P, EU:C:2015:248, т. 41 и 45 и цитираната съдебна практика).

137 Освен това съгласно съдебната практика във връзка с решенията за запазване на името на дадено лице в списъка на лица, по отношение на които се налагат ограничителни мерки, когато засегнатото лице или образувание изрази становище по изложението на мотивите, компетентният орган на Съюза е длъжен да провери грижливо и безпристрастно правилността на твърдените мотиви с оглед на становището и на евентуалните оневиняващи доказателства, приложени към него (вж. решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 114 и цитираната съдебна практика; решение от 30 април 2015 г., Al-Chihabi/Съвет, T-593/11, EU:T:2015:249, т. 51).

138 От съдебната практика следва също, че за да се преценят естеството, видът и силата на доказателствените средства, които могат да се изискат от Съвета, трябва да се вземат предвид конкретните естество и обхват на ограничителните мерки, както и тяхната цел (вж. решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 59 и цитираната съдебна практика).

139 Както следва от съображения 1 и 2 от Решение 2014/119, то се вписва в по-общ план в политиката на Съюза за подкрепа на украинските власти с цел да се улесни политическата стабилизация на Украйна. В този смисъл то е в съответствие с целите на ОВППС, определени по-специално в член 21, параграф 2, буква б) ДЕС, съгласно който Съветът установява международно сътрудничество с цел утвърждаване и укрепване на демокрацията, правовата държава, правата на човека и принципите на международното право (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 60 и цитираната съдебна практика).

140 Именно в този контекст разглежданите в случая ограничителни мерки предвиждат замразяване на средствата и икономическите ресурси по-специално на лица, „за които е установено, че са отговорни за присвояване на финансови средства на украинската държава“. Всъщност улесняването на възстановяването на тези средства позволява утвърждаването и подкрепата на правовата държава в Украйна.

141 Следователно с въпросните ограничителни мерки не се цели налагането на наказание на съответните лица за евентуално извършените от тях укорими деяния, нито възпирането им чрез принуда да извършват такива деяния. Единствената цел на тези мерки е да се улесни установяването от украинските власти на случаите на присвояване на публични финансови средства и да се запази възможността тези власти да си върнат присвоените средства. Поради

това става въпрос за чисто охранителни мерки (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 62 и цитираната съдебна практика).

142 Следователно разглежданите ограничителни мерки, приети от Съвета на основание правомощията му по членове 21 и 29 ДЕС, не са наказателноправни. Поради това те не могат да бъдат приравнени на решение за замразяване на активи, прието от съдебен орган на държава членка в съответното наказателно производство и при спазване на предоставените в рамките на това производство гаранции. Ето защо установените за Съвета изисквания относно доказателствата, въз основа на които да се взема решение за включване на дадено лице в списъка на лицата, чиито активи се замразяват, не би могло да бъдат абсолютно идентични с установените в този случай за националния съдебен орган изисквания (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 64 и цитираната съдебна практика).

143 Следва също да се припомни, че Съветът не е длъжен служебно и системно да провежда собствено разследване или да прави проверки, за да получи допълнителни по-точни сведения, когато вече разполага с данни, предоставени от властите на трета страна, за да наложи ограничителни мерки на лица, които са с произход от тази страна и за които в последната са образувани съдебни производства (решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 57).

144 В случая е важно Съветът, от една страна, да провери в каква степен документите [*поверително*], на които възнамерява да се основе, позволяват да се установи, че както се посочва в основанието за включване на жалбоподателя във въпросния списък, припомнено в точка 134 по-горе, украинските власти провеждат за жалбоподателя наказателни производства за деяния, които евентуално осъществяват състава на престъплението присвояване на публични финансови средства, и от друга страна, да провери дали тези производства позволяват квалификацията на деянията на жалбоподателя в съответствие с посочения по-горе релевантен критерий. С оглед на припомнената в точка 137 по-горе съдебна практика Съветът трябва да извърши допълнителни проверки само ако са безрезултатни посочените по-горе проверки (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 65 и цитираната съдебна практика).

145 Освен това в рамките на сътрудничеството, за чието осъществяване са приети обжалваните актове (вж. т. 139 по-горе), Съветът по принцип не следва да разглежда и преценява правилността и релевантността на данните, на които се основават украинските власти, за да проведат наказателни производства за жалбоподателя за деяния, които могат да бъдат квалифицирани като присвояване на публични финансови средства. Всъщност, както бе посочено в точка 141 по-горе, с приемането на обжалваните актове Съветът не цели да наложи санкции за присвояванията на публични финансови средства, разследвани от украинските органи, а да запази възможността на тези органи да установят посочените престъпления и да си върнат присвоените средства. Следователно украинските органи трябва в хода на посочените наказателни производства да проверят доказателствата, на които се основават, и евентуално да направят съответните изводи относно изхода от тези производства (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 66).

146 Това тълкуване е потвърдено от съдебната практика, съгласно която Съветът не следва да проверява наличието на основание за провежданите за съответното лице разследвания, а само да се увери, че с оглед на тези разследвания има основание за решението за замразяване на финансовите средства (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 5 март 2015 г., Ezz и др./Съвет, C-220/14 P, EU:C:2015:147, т. 77).

147 Действително Съветът не може при всякакви обстоятелства да потвърждава констатациите на украинските власти [*поверително*]. Подобно поведение не би било в съответствие с принципа на добра администрация, нито в по-общ план със задължението на институциите на Съюза при прилагане на правото на Съюза да спазват основните права съгласно член 6, параграф 1, първа алинея ДЕС във връзка с член 51, параграф 1 от Хартата (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 67).

148 Съветът трябва в зависимост от обстоятелствата по случая да прецени необходимостта от провеждане на допълнителни проверки, по-специално да иска от украинските власти да представят допълнителни доказателства, ако вече представените доказателства се окажат недостатъчни или противоречиви. Всъщност не може да се изключи възможността данните, предоставени на Съвета от самите украински власти или по друг начин, да събудят у тази институция съмнения дали вече представените от властите доказателства са достатъчни. Освен това на съответните лица трябва да бъде предоставена възможност да представят становище по основанието на Съвета да ги остави във въпросния списък и когато използват тази възможност, те може да представят данни, дори оневиняващи доказателства, което да налага Съветът да проведе допълнителни проверки. По-конкретно, макар Съветът да не следва да изземва функциите на украинските съдебни органи във връзка с преценка на наличието на основание за наказателните производства [*поверително*], не може да се изключи възможността, по-специално с оглед на становището на жалбоподателя, тази институция да трябва да иска от украинските органи пояснения относно данните, въз основа на които са образувани тези производства (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 30 юни 2016 г., Al Matri/Съвет, T-545/13, непубликувано, EU:T:2016:376, т. 68).

149 В случая следва да се констатира, че Съветът основава решението си да остави в сила взетите за жалбоподателя мерки главно на писмото от 10 октомври 2014 г. [*поверително*]. В писмото се посочва също [*поверително*]. От двете производства релевантно е само това с номер [*поверително*], доколкото се отнася до присвояване на публични финансови средства, а това съответства на основанието за оставяне на името на жалбоподателя в обжалваните актове. Впрочем предметът на това производство изрично е определен от украинските власти като присвояване на средства [*поверително*]. Видно от посоченото писмо, жалбоподателят присвоил средства [*поверително*].

150 Следователно решението за оставяне в сила на наложените на жалбоподателя ограничителни мерки е взето въз основа на доказателства, които позволяват на Съвета да направи недвусмислената констатация, че украинските съдебни органи са образували за жалбоподателя производство за присвояване на публични финансови средства.

151 Всъщност следва да се отбележи, че видно от писмото от 10 октомври 2014 г., [*поверително*], поради което то не оставя никакво съмнение относно предполагаемото участие на жалбоподателя, още повече че елементите от фактическия състав на деянието са неизменни и непротиворечиви и от правна страна са квалифицирани от украинските власти като присвояване на публични финансови средства, а това съответства на посочения по-горе релевантен критерий.

152 Освен това изпратените на Съвета доказателства се съдържат [*поверително*] (вж. в този смисъл решение от 15 септември 2016 г., Klyuyev/Съвет, T-340/14, EU:T:2016:496, т. 41 и 93). Следователно в това отношение Съветът не може да бъде упрекнат, че е приел данните [*поверително*] за верни и обосновани.

153 Освен това се налага изводът, че в писмото се посочва, че жалбоподателят е заподозрян в извършването на няколко икономически престъпления [*поверително*].

154 В това отношение следва да се отбележи, че разглежданите ограничителни мерки улесняват и допълват усилията на украинските власти да си върнат присвоените публични финансови средства, а това съответства на целта за утвърждаване на правовата държава, както бе посочено в точки 140 и 141 по-горе.

155 Накрая, от една страна, следва да се отбележи, че преследването на икономическите престъпления като присвояването на публични финансови средства е важен инструмент в борбата с корупцията, а в контекста на външната дейност на Съюза борбата с корупцията е сред принципите, които се включват в понятието за правова държава. От друга страна, следва да се отбележи, че престъплението, в което е обвинен жалбоподателят, се вписва в по-широкия контекст на подозренията срещу немалка част от бившия управляващ елит в Украйна, че са извършвали тежки престъпления при управлението на публичните ресурси, с което са създали сериозна заплаха за институционалните и правни основи на страната, и в частност са накърнили принципите на законност, забрана за произвол на изпълнителната власт, ефективен съдебен контрол и равенство пред закона (вж. в този смисъл решение от 15 септември 2016 г., Klyuyev/Съвет, T-340/14, EU:T:2016:496, т. 117). Оттук следва, че предвид изпълняваните от жалбоподателя функции като част от бившия управляващ елит в Украйна ограничителните мерки, взети като цяло, ефикасно способстват да се улесни преследването на престъпленията присвояване на публични средства, извършени в ущърб на украинските институции, и осигуряват повече възможности за украинските власти да изискат връщане на придобитото в резултат от тези престъпления. Това позволява да се улесни — в случай че обвиненията, по които се водят тези производства, се окажат основателни — наказването по съдебен ред на твърдените корупционни престъпления, извършени от членове на бившия режим, което пък осигурява подкрепа за правовата държава в тази страна (вж. в този смисъл решение от 15 септември 2016 г., Klyuyev/Съвет, T-340/14, EU:T:2016:496, т. 118).

156 Следователно Съветът не е допуснал явна грешка в преценката, като е приел обжалваните актове, в частта им относно жалбоподателя.

157 Останалите доводи на жалбоподателя не могат да оборят този извод.

158 Първо, следва да бъде отхвърлен доводът на жалбоподателя, че при провеждането в Украйна по отношение на него разследване не може да се установи, че той е извършил престъпление, предвид [*поверително*], както и разпоредбите на украинския закон в тази област и ограничените му правомощия за вземане на решения.

159 Всъщност жалбоподателят не оспорва автентичността на писмото от 10 октомври 2014 г. Следователно трябва да се приеме, че Съветът е доказал, че в Украйна за жалбоподателя е образувано наказателно производство. В това отношение следва да се отбележи, че единствените доказателства, представени от жалбоподателя пред Съвета преди приемането на обжалваните актове, целят по същество да се оспори наличието на основание за разследване и се отнасят до правомощията на министър-председателя в украинския правов ред, както и до украинските бюджетни разпоредби. Следователно тези данни не могат да оборят извода, че с оглед на разследването има основание за решението за замразяване на средства.

160 Във всички случаи доводите на жалбоподателя, с които се оспорва основателността на повдигнатите срещу него обвинения и се отрича извършването на деянията, които в Украйна осъществяват състава на въпросното престъпление, не са релевантни, тъй като, видно от припомнената в точки 141, 143, 145 и 146 по-горе съдебна практика, Съветът по принцип не следва да разглежда и преценява правилността и релевантността на данните, на които се основават украинските власти, за да проведат наказателни производства за жалбоподателя, а тези власти трябва в хода на посочените разследвания да проверят доказателствата, на които се

основават, и да направят съответните изводи относно изхода от тези разследвания (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 14 април 2016 г., Ben Ali/Съвет, T-200/14, непубликувано, EU:T:2016:216, т. 158).

161 Второ, що се отнася до решенията на украински административни съдилища, които според жалбоподателя по същество доказват, че деянията, заради които за него се провежда разследване, не представляват присвояване на публични финансови средства, следва да се отбележи, че независимо от въпроса дали тези решения са релевантни, жалбоподателят не е доказал, че Съветът е знаел за тях преди да приеме обжалваните актове. Следователно Съветът не може да бъде упрекван, че е допуснал явна грешка в преценката в това отношение.

162 Впрочем следва да се припомни, че решението за замразяване на активи трябва да бъде преценено в зависимост от информацията, с която Съветът е можел да разполага към момента на приемането му (решение от 28 май 2013 г., Trabelsi и др./Съвет, T-187/11, EU:T:2013:273, т. 115). Всъщност съгласно постоянната съдебна практика законосъобразността на акт на Съюза се преценява в зависимост от фактическите и правните обстоятелства, които са налице към датата на приемане на акта (вж. решение от 26 октомври 2012 г., Oil Turbo Compressor/Съвет, T-63/12, EU:T:2012:579, т. 19 и цитираната съдебна практика).

163 Трето, що се отнася до твърдяното нарушение на презумпцията за невиновност, която в правния ред на Съюза е установена в член 48, параграф 1 от Хартата, трябва да се заключи, както Съвета, че в обжалваните актове не се посочва, че жалбоподателят е признат за виновен за деяния, наказуеми по украинското наказателно право или по правото на държава — членка на Съюза, и че с тези актове не се предрешава преценката на фактите от страна на компетентните украински органи и съдилища. Освен това с приемането на тези актове Съветът не е внушил на обществеността, че жалбоподателят е виновен. Всъщност в посочените актове само се констатира, че в Украйна за жалбоподателя е образувано наказателно производство за присвояване на публични финансови средства (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет, T-256/11, EU:T:2014:93, т. 82—84).

164 Четвърто, що се отнася до твърдението, че не може да се кредитира [*поверително*] писмото от 10 октомври 2014 г., следва да се отбележи, от една страна, че Украйна е член на Съвета на Европа от 1995 г. и е ратифицирала ЕКПЧ, и от друга, че новият режим в Украйна е признат за легитимен от Съвета и от международната общност. Следователно Съветът не е допуснал грешка, като се е основал на доказателства [*поверително*], без да постави под въпрос законността и легитимността на украинския режим и на украинската съдебна система. При всички положения, доколкото преценката на останалите доводи на жалбоподателя би означавала Общият съд да се произнесе по законността на смяната на украинския режим, следва да се констатира, че подобна преценка е извън обхвата на упражнявания от Общия съд контрол върху актовете, до които се отнася настоящото дело (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 25 април 2013 г., Gbagbo/Съвет, T-119/11, EU:T:2013:216, т. 75).

165 Пето, що се отнася до твърденията за непълнота на мотивите, следва да се има предвид анализът, направен по първото изтъкнато основание, а именно неизпълнение на задължението за мотивиране.

166 Накрая, в писмените си изявления и в хода на съдебното заседание, като се основава, на първо място, на решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет (T-208/11 и T-508/11, обжалвано, EU:T:2014:885), и на второ място, на заключението на генералния адвокат Sharpston по дело Съвет/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2016:723), жалбоподателят твърди, че преди да се основе на решение на орган на трета държава, Съветът следва да провери надлежно дали релевантната правна уредба на тази държава гарантира зачитането на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита по същия начин както то е гарантирано на равнището на Съюза.

Според жалбоподателя няма основание да се предполага, че равнището на защита на основните права в Украйна е поне еквивалентно на това в Съюза. Поради това Съветът трябвало да провери дали украинският правов ред гарантира такава защита.

167 Този довод се основава на неправилни съждения. Всъщност подходът, възприет от Общия съд по делото, по което е постановено решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет (T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885), не е приложим в настоящия случай.

168 По-конкретно по това дело Обща позиция 2001/931/ОВППС на Съвета от 27 декември 2001 година за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, 2001 г., стр. 93; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 179), с което се въвежда механизъм, позволяващ на Съвета да включи лице в списък за замразяване на средства въз основа на решение на национален орган, евентуално такъв на трета държава, и което предвижда следния критерий за определяне на лицата, за които Съветът налага ограничителни мерки:

„Списъкът […] се изготвя на базата на прецизна информация или [документи по] съответното дело, [от които е видно], че [въз основа на сериозни и достоверни доказателства или улики] е взето решение от компетент[ен орган] по отношение на засегнатите лица, групи или образувания, независимо дали [става въпрос за започване на разследване или наказателно преследване на терористичен акт], опит да се извърши, участва или подпомогне так[ъв акт], или [става въпрос за осъждане] за такива [деяния]. Лицата, групите или [образуванията], определени от Съвета за сигурност на Обединените нации като свързани с тероризма или срещу които е разпоредено налагането на санкции, могат да бъдат включени в този списък“.

169 В случая наличието на решение, постановено по-рано от украинските власти, не е един от критериите по член 1, параграф 1 от Решение 2014/119, изменен с Решение 2015/143, обуславящи приемането на разглежданите в случая ограничителни мерки, като наличието на образуваните от посочените органи съдебни производства е просто фактът, на който се основават ограничителните мерки. Всъщност релевантният критерий е просто за лицата да „е установено, че са отговорни за присвояване на финансови средства на украинската държава“.

170 В това отношение трябва да се отбележи още, че релевантният критерий е формулиран по-скоро както критерия по делото, по което е постановено решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет (T-256/11, EU:T:2014:93). По-специално в точка 66 от решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет (T-256/11, EU:T:2014:93), Общият съд постановява, че този критерий обхваща лицата, за които е образувано наказателно производство за „присвояване на държавни средства“, при това без да провери дали правният ред на съответната страна, в случая Египет, гарантира съдебна защита, сходна с гарантираната в Съюза.

171 При всички положения, както отбелязва Съветът в хода на съдебното заседание, следва да се отбележи, че има съществена разлика между ограничителни мерки като разглежданите по делото, по което е постановено решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет (T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885), които са свързани с борбата с тероризма, и мерки като разглежданите в настоящия случай, приемани в рамките на сътрудничеството между Съюза, от една страна, и новите власти в трета държава, в случая в Украйна, от друга.

172 Всъщност борбата с тероризма, за която Съветът допринася, като налага ограничителни мерки на определени лица или образувания, не се вписва неминуемо в контекста на сътрудничеството с властите на трета държава, в която има нов режим, подкрепян от Съвета. За сметка на това такъв е случаят на мерките по настоящото дело, както и на мерките по делото, по което е постановено решение от 27 февруари 2014 г., Ezz и др./Съвет (T-256/11, EU:T:2014:93), оставено в сила в производство по обжалване с решение от 5 март 2015 г., Ezz и др./Съвет (C-220/14 P, EU:C:2015:147).

173 Следователно, ако изключително политическото решение на Съвета да сътрудничи на новите украински власти (които според него са достойни за доверие), за да им позволи в частност да си върнат евентуално присвоените публични средства „с цел утвърждаване и подкрепа на правовата държава“ в Украйна, бъде обусловено от изискването, въпреки членството си в Съвета на Европа и ратифицирането на ЕКПЧ, веднага след смяната на режима украинската държава да гарантира равнище на защита на основните права, еквивалентно на гарантираното в Съюза и в неговите държави членки, по същество би било накърнено правото на преценка, с което разполага Съветът при определяне на общите критерии за очертаване на кръга лица, на които може да бъдат наложени ограничителни мерки с цел оказване на подкрепа на новите власти (вж. т. 136 по-горе).

174 Следователно, когато упражнява тази широка свобода на преценка, Съветът трябва да има право да приеме, че вследствие на смяната на режима украинските власти заслужават подкрепа, тъй като допринасят за по-високото равнище на демокрацията и зачитането на правовата държава в Украйна в сравнение с предходното положение и защото една от възможностите за утвърждаване и подкрепа на правовата държава е замразяването на активите на лица, за които е установено, че са отговорни за присвояване на финансови средства на украинската държава, като съгласно актовете от януари 2015 г. това понятие обхваща лицата, по отношение на които украинските органи провеждат разследване за присвояване на публични финансови средства или за съучастие в подобно деяние и за злоупотреба със служебно положение или за съучастие в подобно деяние.

175 Поради това евентуалното несъответствие между защитата на основните права в Украйна и тази в Съюза би могло да се отрази на законосъобразността на решението за оставяне в сила на наложените на жалбоподателя мерки само ако политическото решение на Съвета да подкрепи новия украински режим, включително като сътрудничи с него посредством приемането на въпросните ограничителни мерки, се окаже явно неправилно, по-специално поради системното нарушаване на основните права в тази страна след смяната на режима. От анализа на жалбата по настоящото дело обаче следва, че случаят не е такъв.

176 Следва да се отбележи, че от представените от жалбоподателя по настоящото дело доказателства не може да се заключи, че са неоснователни повдигнатите срещу него обвинения за присвояване на публични средства, както бе разгледано по-горе; тези доказателства не са и достатъчни, за да се приеме, че личното му положение е било засегнато поради изтъкнатите от него проблеми във връзка с украинската съдебна система, възникнали в хода на производството, което е образувано за него и въз основа на което е взето решението за оставяне в сила на наложените му ограничителни мерки.

177 С оглед на всичко изложено по-горе следва да се заключи, че Съветът е доказал фактите, за които носи доказателствена тежест, и не е допуснал явна грешка в преценката, като е приел, че в писмото от 10 октомври 2014 г. са посочени достатъчно факти, позволяващи да се заключи, че към датата на приемане на обжалваните актове за жалбоподателя е било образувано наказателно производство за присвояване на публични средства [*поверително*], и като на това основание е решил да остави името на жалбоподателя в списъка.

178 При това положение трябва да се приеме, че не е налице петото основание.

179 Следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост, без да е необходимо да се разглежда нито искането на жалбоподателя за постановяване на процесуално-организационни мерки, нито искането, направено от Съвета при условията на евентуалност, за продължаването на действието на Решение 2015/364.

По съдебните разноски

180 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Съвета.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда г-н Микола Янович Азаров да заплати съдебните разноски.

Berardis Spielmann Csehi

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 юли 2017 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелствата по спора 2

Обстоятелства, настъпили след подаването на жалбата 4

Производството и исканията на страните 4

От правна страна 5

По първото основание: неизпълнение на задължението за мотивиране 5

По второто основание: нарушение на основните права 7

По четвъртото твърдение: нарушение на правото на защита 7

По първото твърдение: нарушение на правото на собственост 10

По второто твърдение: нарушение на свободата на стопанската инициатива 12

По третото твърдение: непропорционалност на ограничителните мерки 13

По третото основание: злоупотреба с власт 14

По четвъртото основание: нарушение на принципа на добра администрация 15

По петото основание: явна грешка в преценката 16

По съдебните разноски 25